OBČASNÍK PŘÍCHOVICKÉHO SKAUTSTVA

PROTLAK

81

Besídka, Javorná, Tříkrálová sbírka

XXIII. ROČNÍK Únor 2019

Obsah

Obsah 2
Besídka 3
Vánoční čas světlušek 3
Javorná skautů a skautek 4
Přespávačka vlčat v Přešticích 5
Javorná - základna Bílý orel 6
Víkendovka v Domažlicích 12
Večírek 13
Výprava na Svatobor aneb pěšky do Švihova 14
Oldskauti v Rožmitále pod Třemšínem 14
Bazén a kino 18
Víkendovka skautek Do Korna 18
Tříkrálová sbírka 19

Besídka

Besídka se konala 16. 12. 2018. Jako každoročně jsme se sešli, abychom se podívali na představení, která si pro nás připravily jednotlivé družinky. Vlčata hrála například pohádku o chaloupce Roubence. Světlušky tancovaly na písničky z pohádky Ledové království. Skauti nám promítli films vánoční tematikou, který sami natočili. Skautky hrály pohádku Tři oříšky pro Popelku a roveři hráli pohádku o Rozumu a Štěstí. Všechna vystoupení byla krásná a moc se povedla. Besídku jsme moderovali já – Sabi, Lulu a Čochty. A nesmím zapomenout na Kotě, která měla na starost všechny hry. Doufám, že příští rok se vydaří stejně dobře jako tento rok.

Sabi

Vánoční čas světlušek

Několikaletou tradicí světlušek je pečení perníčků. Pečeme většinou před nebo v začátku Adventu, aby nám perníčky do Vánoc změkly a skautky měly dost času je ozdobit. Už třetím rokem je pak roveři rozdávají 23.12. na Betlémském světle. Pekly jsme je u nás poslední listopadovou schůzku. Všechny tři šestky se v naší kuchyni postupně vystřídaly a provoněly nám domov.

Poslední družinová schůzka tohoto roku byla bohatá. Vánoční stromeček v klubovně byl úplně obklopený dárečky. Nedočkavé světlušky chtěly hned rozbalovat. Než došlo na rozdávání, starší světlušky uvařily všem čaj a vytáhly jsme krabičky plné cukroví. Navzájem se ochutnávalo a povídaly jsme si o Vánocích, zhodnotily vánoční besídku. Konečně se začalo rozdávat a rozbalovat. Světlušky vypadaly spokojeně, měly radost z vyrobených dárků od svých sestřiček. Jako poslední jsme rozbalily dárek od střediska (určený všem oddílům). Je to psychomotorický padák, který jsme hned vyzkoušely.

Den před Štědrým dnem kolem třetí hodiny Kostík, Súša a 11 světlušek vyrazilo do Ticholovce na vánoční výpravu. Kousek od lázní naplnily krmelec a mimo dobrot potěšily zvěř i vánočními koledami u osvíčkovaného stromku. Popřály si to nejlepší do nového roku a kolem sedmnácté hodiny se rozloučily u klubovny.

Javorná skautů a skautek

V pátek 25. ledna jsme se vydali na Javornou. Tentokrát jsme se těšili na krásně zimní počasí, asi metr sněhu a teploty okolo pěti stupňů pod nulou. Na chatu jsme od silnice jako vždy skoro vyběhli, těšíce se do tepla. Následovala vlastní večeře a ubytování. Za tmy jsme se trochu proběhli okolo chaty a zahráli si pár her vevnitř. V sobotu měl službu v kuchyni oddíl skautek, vrchním šéfkuchařem byla Ťapka. Dopoledne čekal oba oddíly odlišný program, skautky trénovaly na Svojsíkův závod a skauti bobovali nebo jezdili na zdejší sjezdovce na lyžích a snowboardu. K obědu byly noky se špenátovo-smetanovou omáčkou. Po krátké pouze na vytrávení jsme zahájili Zimní závody na Javorné. Tři smíšená družstva se utkala ve třech disciplínách: biatlon, bobování a ironman. Večer jsme vyhlásili vítěze a uspořádali velké hraní deskových a společenských her. V neděli měli službu v kuchyni pro změnu skauti. Neděle byla věnována jako vždy balení, úklidu a odjezdu.

Kulich

Přespávačka vlčat v Přešticích

Sešli jsme se s vlčaty v pátek 16.11. ve večerních hodinách. Ten večer už všude byla zima jako v psírně, ale i tak přijelo k přeštickým klubovnám vlčat požehnaně. Don, Luba, Kuba, čerstvý nováček Vojta, Káně, Vodník, Myškin, Ondra, Maty, Lexa, Žrout a Řízeček - naše víkendová smečka pod vedením Kapitána, Zlatky, Kapříka, Práška a mé maličkosti.

Hned co dorazili poslední opozdilci, čekala vlčata večerní/noční hra. Úkolem třech vlčáckých skupin bylo dorazit k cíli za pomoci indicií, které vlčata nacházela na drobných papírcích. Do klubovny jsme všichni dorazili patřičně promrzlí, a tak si všichni připravili ležení, Kapitán rozpálil kamna a zbytek večera jsme strávili předčítáním Foglarovy klasiky, u které většina vlčat usnula.

Druhý den nás čekala výprava na vojenské bunkry v lese nad Střížovem. Až na občasné stěžování si na zimu a na bolavé nohy proběhla výprava

podle našich představ. Přesně ve dvanáct už hořel oheň u sv. Vojtěcha. Opekly jsme si buřty, to všem udělalo dobře. Přišel i Prach s Medvědem pochutnat si na správné vlčácké baště a hned co všichni dojedli, vyrazili jsme směrem k naší klubovně, kde už na vlčata čekali rodiče.
Přeštická klubovna mě příjemně překvapila. Menší, ale útulná, a všechna vlčata byla stejného názoru - prý super změna.

Vojta

JAVORNÁ ZÁKLADNA BÍLÝ OREL víkendová konference čtyř generací o představení vize o budoucím směřování střediska.

Věcný text. Abych mohl slib dodržet, tak nemohu dlouze sepisovat jména všech a už ne vůbec, co tam dělali. Rychlejší bude napsat, kdo tam nebyl, než byl. Nedorazili: Viky, Bedlák a Paka.
Jak jsem již napsal, přijely 4 generace členů a podle toho byli pomocí Haníkových seznamů všichni rozděleni do pokojů. Kulka s kamarádkami a dětmi obsadila VIP správcovský pokoj. Nejstarší, tedy I. generace v přízemí, o patro výš rodiče s malými dětmi a tak dál až úplně nahoře v chladné tělocvičně byli ubytováni nejmladší členové, kterým velel nejstarší z nich – Džiggy. Ubytování v tělocvičně bylo s dovětkem, že se v případě velké zimy mohou přestěhovat do společenské místnosti, kde si Haník právě připravuje skupinovou soutěž (nejen ke stoletému výročí vzniku ČSR), byly proto vytvořeny tři tematická soutěžní družstva: „SdP- Sudetoněmecká dělnická strana“ (zmrzlý Henleinovci z tělocvičny), „Sokolící“ (dovětek dvouocasí nebyl schválen), a nakonec „Mafie“. Jednalo se o velmi náročnou hru, Haník by se tedy neobešla bez šikovné osobní asistentky Ládi, kterou hned někdo (Yetti) trefně přeonačil na asistentku nákladní. To mně připomnělo, že Haníkovi se nějakým, pro Kozu technicky nemožným a nepochopitelným způsobem v jejich osobním automobilu podařilo uzamknout od něj klíčky. Naštěstí

má Haník hodného souseda Kadla od Kikiny, kteří s jejich malou Aničkou to v Klatovech otočili, a tak zákonitě dorazili až později, ale s požadovaným náhradním klíčem od auta! Kdo dobře poslouchal Bopem čtený starý článek z Rokyty, může porovnat, jak v něm také popisuji patálie s klíči, ale od chaty. Mohl jsem zamknutí auta zdramatizovat tím, že tam Haník zamkl i jejich malého Kubíka, bylo by to čtivější a napínavější, třeba tím, že si malý Kubík nakonec sám auto musel zevnitř odemknout, když Haník přivezený náhradní klíč zlomil v zámku, ale musím se držet předem vytýčeného scénáře. Tak zpět k nákladní asistence a hře plného desetilitrového hrnce naplněného lístečky, které losoval Čochtan, s úkoly, jež byly většinou pro všechny skupiny pro jedno kolo soutěže společné. Hra trvala 4 nebo 5 hodin a byla fakt dobrá, vůbec nevím, jak to Haník dokázal, že z hrnce úkoly skoro neubyly. A kdo neměl dost, tak se mohl pak ještě zúčastnit další nějaké běhavé hry po vyschlých šumavských pastvinách se svíčkou v ruce, sem tam bylo i jakési bahýnko, to ale předem soutěžící nevěděli. A až později toho litovali Ti, kteří si minimálně na podrážkách odnesli to údajné bahýnko pocházející z bachorů, čepců a knih onoho hovězího dobytka. A kdo by měl ještě málo a chtěl si ještě hrát, mohl zajít ke Kulce na správcovský pokoj, který byl tak moc oblíbený, že jsme

Kulku neviděli třeba celý večer, protože ona tam hrála oblíbené deskové hry a ne a ne se jich nabažit.
Vyhlášení vítězů: zvítězilo družstvo „Mafie“, druzí byli „Henleinovci“, poslední naše družstvo „Sokolíků“. Poté se ještě zpívalo při melodiích z kytar vyluzených, ale to už jsem tam nebyl přítomen, prý vydrželi vyluzovat až do toho rána, kdy nastal krásny šumavský teplý jasný den rozdělený pro 3 skupiny podle jejich přání a možností. Ti, co už moc chodit nemohou, vyrazili s těmi, co ještě chodit neumí, a to společně se svými doprovody na špacír po nedalekém okolí. Ti, co mohli, ale nikam nechtěli, zůstali na základně se Sporťákem, který se rozhodl uvařit hromadu skvělého jídla odpovídajícího rovněž možnostem věkových skupin – nejmladší spolu s nejstaršími se mohli těšit na bramborovou kaši s párkem, ostatní na zelňačku a guláš (málokdo však zvládl oba chody, většinou to bylo buď 2 × polévka, nebo 2 × guláš, jídla bylo fakt moc dobrý a hodně ho zbylo i na druhý den). Pro fajnšmekry připravil sporťákův tým tatarákové miňonky dle celebrity Sapíka, to jest, že mezi dvě jednohubky kulatým vykrajovátkem Fanoušem vykrojené z toustového amerického chleba upečeného Čárou dozlatova na plátech a Čochtanem zpět vložené do kulatého vykrajovátka v pořadí jednohubka-tatarák-kapka kozího sýra-pažitky-druhá jednohubka a šup ven a na talíř. Dobrý nápad, dobře to vypadalo a ještě lépe chutnalo, hoši od Sporáka, pardon, od Sporťáka, děkujem! Sporák, to je takový Sproťák bez toho „ť“, ve který se bez nadsázky na tento den Sporťák doslova proměnil. A jako by neměl dost, rozhodl se nás seznámit slovem i obrazem s jeho letošními toulkami po zahraničí. Ač od rána dokladně se předem připravujíc na tuto přednášku, tak ho přepadla tréma, když kolik generací našich členů se na povídání o Užgorodu, Gruzii a Maroku dostavilo, ale o tom až později.
Večer ještě nenastal a skupina z tělocvičny teprve vyráží na celodenní výpravu po Šumavě ve složení: Džiggy, Krunýř, Kuna, Šutrák, Sabina a Lulu, sice nikdo nevěděl, kam jdou, kromě Krunýře, který má kousek odtud za kopcem prarodiče. Více mohu napsat k poslední skupině, nejprve jedoucí auty na parkoviště u Nové Hůrky, odtud jdoucí pěšky přes zaniklou Hůrku na ledovcové jezero Laka, též zvané Mlaka nebo Pleso. Z pochopitelných důvodů budu používat záměrně název Pleso,

aby nemohlo dojít k záměně s naší sestrou Lakou, která tentokráte na Pleso nešla, protože, doprovázela na procházce okolo základny Láďu, též zvaného Kláda a nejnověji přezdívaného nákladní asistentka. Pleso je zvláštní tím, že nemá kamenité, ale rašelinové dno a na hladině plavou ostrůvky, dále je Pleso známé tím, že zde v dávných dobách vznikla přezdívka pro naši Laku (Mlaku). Cesta na Pleso probíhala lesem zahaleného do podzimního hávu s jarním počasím, které nás donutilo se u Plesa rozvalit a opalovat se, pouze děti v čele s Miškynem se vrhli do jezera po spadlém kmenu stromu, který tam položil před 11 lety orkán Kirill, ale dávno předtím zde kvílela tehdy ještě Jarka V., pro bolest v chodidlech, kterou si zapříčinila špatně zvolenou obuví na několikadenní výpravě, a tak ke své přezdívce Mlaka přišla, ovšem kvílící orkán zde způsobil největší holinu na Šumavě. No a jak se sluníme, Yetti nám vypráví, kterak Laka na Mlace k přezdívce přišla (i když tehdy zrovna moc chodit nemohla), Miškyna na kládě v Plese dovádějícího nevnímaje, v tom přichází Čochtan, zvaný nejlepší tatínek, zjednal na Plese pořádek a děti z polomu na vodě vyhnal. Když už jsou všichni dost opáleni, čeká nás zpáteční cesta, ale jinou turistickou trasou a jsem tomu rád, protože zde se mohl každý hned přesvědčit, že největší 28 ha holinu již zaceluje více než 140 tisíc nových stromků, z nichž je 58 tisíc smrků, pak jedle, třetí a čtvrtou

Kláda v Mlace

nejpočetnější dřevinu tvoří samozvaná vrba a osika. Kromě toho, že jsme se na zpáteční cestě stavěli s dětmi na zmrzlině v restauraci „U Silnice“, se již nic na zpáteční cestě nestalo.
Většina je už po večeři a netrpělivě ve společenské místnosti očekává nějakou tu avizovanou vizi střediska, ale předtím má mít Sporťák to cestopisné promítání fotek z jeho noťasu LENOVO, jenže se stále „motá“ v kuchyni dohlížejíc na hřeb večera – tatarákové jednohubky. Čekání nám zkracuje Bop hlasitým čtením dlouhého Kofičovo článku z Protlaku o té zimní výpravě roverů, konané před 20 lety na staré Rokytě. Dlouhému článku je konec a Sporťák stále nikde, lačni po vyprávění slovem i obrazem o exotických krajích, hecujeme Čochtanovu Jolču, aby nám vyprávěla o Africe, odkud se nedávno vrátila z měsíční expedice. Po krátkém naléhání se dozvídáme, že ji pobyt dlouhého odloučení od Čochtana velice pomohl po psychické stránce; odcházím do kuchyně, podívat se, kterak finišuje tatarák – a vracím se ve chvíli, když se od Jolči dozvídáme, že nejhezčí zvířata v Africe jsou bizoni. Ha - bizoni (tatanka), vynoří se mi na mysli můj referát ze střední školy z knihy Tančí s vlky, tam tatanky v Severní Americe vybili bílí muži a to pouze pro kožešinu, že by se bizoni kvůli tomu přestěhovali do Afriky? Je mi to divný, ptám se Čochtana, ano, je to tak, potvrzuje, že bizoni v Africe nežijí. U Jolči proběhla reklamace bizonů na pakoně, takže nakonec se jí v prérii nejvíce líbili pakoně, to jsou paradoxy. No konečně si to Sporťák přihasil, chce spustit na plátno prezentaci, ale co to? Tréma mu svázala všechny smysly, ať hledá, jak hledá, ikona s názvem Gruzie nikde není k nalezení. „O Gruzii se promítat nebude“, prohlásí. Tak to tady jako čekáme celej večer a nakonec nic? Co teď? Teď se ukázala užitečnost nákladní asistentky ležíc na gauči pod obrazem promítaným, možná to byl někdo jiný, kdo první ikonu Gruzie na plátně objevil, ale já věřím tomu, že díky Láďovi se mohlo cestovat se Sporťákem po Gruzii. Sporťák sedíc vprostřed místnosti na židli u svého LENOVO, od něhož vedou všechny kabely po zemi do příslušných zdířek. Zásluha nákladní asistentky nelze zpochybnit z toho důvodu, že byl plátnu nejblíže, a můžu to jednoduše demonstrovat na vtipu s blondýnami, nebo hádance, proč si blondýny na premiéře filmu sedají do první řady, tedy nejblíže plátnu? Trochu

jsem odbočil, tak zpět ke Gruzii, co byla ztracena a pak nalezena a pak málem zase ztracena. Bohužel si nemohu na nic ohledně Gruzie vybavit, ale pamatuji si Užgorod (což se mu povedlo pěkně tematicky zařadit k 100. výročí vzniku ČSR) se zelenými kopci, modrými fasádami domů, a Nikolou Šuhajem loupežníkem.

Poté Sporťák docestoval až do Maroka, kde, což mně i ostatní zaujalo, byla dle přednášejícího samá tráva a k tomu tam ještě navíc jedli fíkusy. Pak mě zaujala jiná zpráva, že asi co nevidět dojde pití a každý se má podle toho zařídit. Bylo dávno po promítání, ale Sporťákovo LENOVO včetně kabelů zůstává nepochopitelně stále na stejném místě, a pokaždé, když jsem se chodil dívat, jestli už došlo pití, musel jsem chtě nechtě kabely překračovat. A pak se to podle známého rčení stalo: „Tak dlouho se chodí přes kabely pro pití, až se konektor utrhne a počítač spadne ze židle na zem“. Až Koza mne upozornil, že za sebou táhnu na kabelech LENOVO, díky němu jsem se zastavil dříve než v kuchyni. Koukám na ohnutý konektor a vyhnutý plech u zdířky v noťasu a říkám, to jsem nemohl udělat já, to se mu stalo v Maroku těma horkama. Moudře usuzuji, že je ráno moudřejší večera, a jdu spát. Vize střediska se nekonala, protože prý nedorazili hlavní aktéři. Byla představena pouze vizualizace budoucí plánované nové základny

Lomeček na Drnovce.
Ráno se pouze uklízelo a kromě toho, že se z Lenovo na týden stalo Kofičovo, se ten den už nic zvláštního nestalo. Sporťák mi říkal, že ty fotky v noťasu ještě nemá nikde zálohovaný, to by byla prekérka, kdyby se tím pádem ze židle všechna data ztratila, že by je ani nákladní asistentka nenašla. Bojím se Sporťákův počítač spustit, nechávám to raději na odbornících, nevím, co budu dělat, až zjistí, že se počítač rozbil a jako bonus budou všechna data nenávratně ztracena. Nebudu napínat Vás ani sebe, jak to nakonec dopadlo. Jak to dopadlo s tou blondýnou v kině? Proč si sedají do první řady? Těm, kteří hádanku neznají, rád sdělím, že přeci proto, aby v kině viděli premiéru filmu jako první. Ha ha ha. Konečně něco vtipnýho.
Sláva, sláva, počítač zachráněn, byly to jen ohnuté plechy. Sporťák dostal malé odškodné, narovnané plechy a i všechna data.
Ještě není konec, zbývá zhodnotit, zda se mi tento článek povedl tak, jak jsem si v jeho úvodu předsevzal. Vtipný by nebyl, pokud bych si to nepokazil tím vtipem o blondýnách. Smutný taky není, protože to všechno nakonec dobře dopadlo. Kdo statečně dočetl až sem, může si článek zhodnotit sám. Uznávám jediné, článek není krátký, bylo těžké popsat dvě dlouhé podzimní šumavské noci bez slovního průjmu.

Kofič

Víkendovka v Domažlicích

V pátek 19. října jsme se všichni shromáždili na přeštickém nádraží, a odstartovali tak další vlčáckou víkendovku. Cesta vlakem utekla rychle, takže jsme se v Domažlicích ocitli dříve, než jsme čekali, a úspěšně nalezli klubovnu.
Po obdržení klíčů a vybalení věcí jsme si zahráli pár her, snědli večeři a užili si nějakou tu volnou zábavu. Potom jsme se vydali ven na noční hru, ve které se vlčata rozdělila do skupin a snažila se vedoucím ukrást mapu.

Když všichni úspěšně mapu získali, tak nikdo neměl už na nic energii, a proto jsme šli hned spát.
V sobotu vlčata probudil Kapitán a šel s nimi na rozcvičku, zatímco my jsme připravili snídani a svačiny, abychom mohli co nejdříve vyrazit na výpravu v okolí Domažlic, po trase zakreslené v ukradených mapách. Tahle výprava trvala každému jinak dlouho, jelikož hodně záleželo na orientaci vlčat. Nakonec jsme se v klubovně všichni úspěšně sešli. Opět následovala večeře a pár her.
Nedělní ráno bylo zahájeno snídaní a balením si věcí, následoval přesun na nádraží, kde na nás čekal autobus do Kdyně. Když jsme tam dojeli, tak nám Prach vzal batohy, abychom mohli pohodlněji dojít do bazénu, ve kterém jsme strávili další dvě až tři hodiny a kde vlčata měla možnost si splnit vlčka plavce. Pak už nás čekala jen cesta domů, kterou můžeme nazvat jakkoli je ne nudnou.

Kapr

Večírek

Byl poklidný pátek 7. prosince a někteří roveři se připravovali na tematický večírek ve stylu Kasina. Sešli jsme se kolem sedmé večer v počtu pěti lidí: Já, Panda, Kuna, Vena a Ninja. Byly připravené hry a muzika, občerstvení si přinesl každý zvlášť. Co se týče her, zájemci si mohli zahrát poker, ruletu, kostky a všechny možné hry spojené těmito třemi (například Blackjack). Po půl hodině ale Vena uznal, že na „pořádný Kasino večírek“ je málo lidí a hned se snažil přilákat ostatní rovery. Ve finálním počtu nás bylo deset, což oživilo celkovou atmosféru večírku. Večer se vydařil, z „nudného“ večera se náhle stal velmi zábavný pátek, který ale skončil nečekaně brzo. Kolem dvanácté se osm z deseti lidí sbalilo a vyrazilo domů, což jim nedávám za zlé. Já a Vena jsme nakonec přespali v klubovně a následně ji ráno poklidili po večírku. Z večírku mám dobrý pocit, obzvláště proto, že to byla moje první akce, kterou jsem organizoval. Už se nemůžu dočkat dalších

večírků, které si pro mě a zbytek Orlů, či roverů připraví ostatní členové.

Džigy

Výprava na Svatobor aneb pěšky do Švihova

Dne 17. 11. 2018 ráno jsme se měli sejít na nádraží, abychom nastoupili na vlak do Klatov a dále přestoupili na vlak do Sušice. Cílem byl Svatobor.
Takový byl plán, jenomže České dráhy, musím přiznat, co chodím na skauta, tak se to ještě nestalo, nám a našemu plánu řekli ne. Neřekli nám ne, ale "zpoždění 75 minut".
Dali jsme hlavy dohromady a s novým plánem se vydali na cestu do Švihova. Trasa vedla skrz Příchovice, do Zálesí, přes Loupensko, do Stropčic, dále přes Kaliště a Třebýcinku přímo na nádraží ve Švihově. Zpátky jsme se svezli vlakem, který jel na čas zpět do Přeštic. Cestou jsme samozřejmě nezapomněli hrát spoustu her, abychom nedorazili do Švihova moc brzo.

Kulich

Oldskauti v Rožmitále pod Třemšínem

Pravidelní čtenáři tohoto občasníku již ví, že oldskauti pravidelně využívají pracovní svátek spojený s 28. říjnem k tomu, aby si prodloužili víkend, a vyráží se svými rodinami do přírody. Loni si chtěli zopakovat návštěvu skautské základny v Mentaurově nedaleko Litoměřic, kde byli již v roce 2016, protože nestačili navštívit vše, co by navštívit chtěli. Bohužel pokus zamluvit základnu byl učiněn poněkud později, než bylo nutné, a základna již byla obsazena. A tak padla volba na skautské klubovny v Rožmitále pod Třemšínem, kde už jsme sice také byli, ale měli volno. A navíc se na webových stránkách chlubili, že jsou klubovny

po kompletní rekonstrukci. Čochtan tuto skutečnost sice zpochybňoval, protože z fotografií umístěných na webu tomu nic nenasvědčovalo, ale my jsme byli rádi, že máme alespoň něco. Těsně před odjezdem nás trochu zaskočil tamní vůdce střediska Píďa, který nám sdělil, že v sobotu bude u klubovny slavnostní táborák, kterého se zúčastní celé středisko včetně hostů, a protože předpověď není dobrá, možná nakonec žádný oheň nebude a všichni se nastěhují do námi dlouho dopředu zamluvené klubovny. Ale protože skaut je přítelem každého skauta, vzali jsme to na vědomí, připraveni se na těch pár hodin uskromnit. Na místo jsme dorazili v pátek odpoledne v počtu 14 účastníků, z toho 6 dospělých. Zabydleli jsme se, nadělali dříví, roztopili kamna ve všech místnostech, které jsme hodlali okupovat, povečeřeli Kamilovu úžasnou pečenou roládu a strávili zbytek večera za občasného zpěvu při kytaře a hraní stolních her, které organizovala hlavně Kulka. Když jsme později odcházeli spát, vůbec jsem se netěšil na ráno, protože jsem věděl, že budova rychle vychladne a bude zima. Ale zmýlil jsem se. Ráno mne probudila praskající polena a příjemné teplo. Největší překvapení bylo, že to byla Myšákovo práce. Poprvé za ta léta, co spolu jezdíme, jsme si tak pochvalovali, že vstává o hodinu a půl dříve, než ostatní ☺.

Dopoledne jsme počkali, až za námi přijede Bop s Kofičem, a vyrazili jsme do nedaleké obce Nepomuk. Z ní vedla turistická značka k našemu prvnímu cíli, kterým byl kopec Praha, na kterém stojí meteorologický radar. Zde jsme posvačili výborné Bopovo řízečky a vydali se k dalšímu cíli, kterým byl vrchol Malého Toku. Během cesty jsme nacházeli i různé houby. Zajímalo nás, co že je to za druh. A tak Čochtan, který nám chtěl udělat radost a ukojit naše touhy po poznání, řekl, že stáhne takovou chytrou aplikaci, která prý nám s určením hub pomůže. Ale po chvíli nám sdělil, že máme smůlu, že nemá signál a tak není on-line. Ale Kamil se nevzdával a dal mi pokyn, abych houby strčil do postranní kapsy batohu, že počkáme, až bude Čochtan konečně on-line. A já při snaze splnit Kamilův pokyn povídám, že tam ty houby nejdou strčit, že tam něco je. Něco jako notes nebo malá knížka. V tom Kamil povídá|: „Ty brďo, já jsem ….píp....., to je atlas hub. A tak jsme Čochtanovi

oznámili, že nemusíme čekat, až on bude on-line, protože my už jsme ☺.

Plán na dobytí Malého Toku musel být nakonec přehodnocen kvůli začínajícímu dešti, který měl být podle předpovědi trvalý (a také nakonec byl). A tak jsme po úpravě trasy nakonec došli zpátky do Nepomuku a zasedli do tamní útulné občerstvovny.

Při návratu zpět na základnu již bylo jasné, že akce místního střediska nebude moci proběhnout venku a že je nevyhnutelné se uskromnit. Oldskautské maminy s dětmi se uklidili do menší klubovny s úmyslem přečkat návštěvu hraním stolních her a my otcové jsme se vydali poznávat krásy večerního Rožmitálu. No nakonec jsme toho ale moc neviděli. Proč? Protože jsme se přeci museli před deštěm někam schovat ☺. Ale vůbec nám to nevadilo☺

Díky počasí nakonec nepřišlo na akci tolik lidí, kolik Píďa očekával, a všichni se vešli do malé vstupní haly a společně si zazpívali u krbu, ve kterém narychlo postavili z polínek napodobeninu táborového ohně. Po jejich odchodu jsme si i my zahráli na kytaru a šli spát. A v duchu

jsme doufali, že v neděli bude líp. Ale nebylo. Pršelo od rána a pršelo celý den. Proto bylo rozhodnuto o plánu B. Navštívit hornické muzeum v Příbrami. Tam se dětem moc líbilo a my, rodičové, jsme pak vzali s povděkem vstup zdarma pro všechny, neboť byl státní svátek. Toho samého jsme se pokusili dožadovat i v nedaleké hornické hospůdce, kam jsme zašli na oběd, ale nebyli jsme vyslyšeni. Zbytek dne jsme strávili v místním aquaparku. I když výstižnější název je spíš víceúčelový plavecký bazén. V muzeu se dětem velice líbilo. Z bazénu jsme se vrátili příjemně unaveni a večer jsme my taťkové prolenošili v různých pozicích u plápolajícího a příjemně hřejícího krbu, který obsluhoval, jak jinak, vrchní topič Myšák. Zbytek osazenstva hrál opět pod vedením nadšené Kulky stolní hry.
Přišel čas odjezdu a konečně jsme se dočkali změny. Přestalo pršet. Ale úsměv na rtu nám tahle změna nevykouzlila. Proč? Protože od rána padal mokrý sníh. Takže stejné vlhko a navíc větší zima. Ale když už jsme obětovali den dovolené, nemohli jsme to jen tak zabalit. A tak jsme vyrazili na Třemšín. A protože už jsme na něm byli v roce 2015, kdy jsme ho pokořili tzv. „severní cestou“, tentokrát jsme ho zdolali „jihovýchodní cestou“. Začátek výpravy byl na místě zvaném Na Dědku, které leží u silnice z Rožmitálu na Nepomuk. Nachází se zde bývalá myslivna, která je v současné době také majetkem skautů z Rožmitálu. V budově není elektřina, topí se v kamnech, voda se nosí z nedaleké studny a s odpadem se chodí na suché záchody ☺. Ale jinak moc hezké místo, kde lišky dávají dobrou noc. Mohla by to být výzva pro naše skauty nebo skautky na víkendový pobyt. Mimochodem v zimě jsou zde prý i stopy pro běžkaře.
Když jsme dorazili na vrchol, byl komplet pod sněhem, nikde živá duše a nádherné ticho. Dali jsme rychle společnou fotku a pak už jen cesta zpět, rozloučení s přáním šťastného návratu a cesta domů.
Už dnes přemýšlíme o tom, kam pojedeme za rok.

Viki

Bazén a kino

V neděli 4. listopadu vyrazily světlušky do Plzně. Cesta vlakem utekla rychle a z hlavního nádraží jsme se šly pěšky k bazénu na Slovanech. Rozdělení do tří skupin proběhlo rychle – Já, Kostík a Súša jsme se chopily jedné ze skupin plavci, skoroplavci a neplavci. Hodinu a půl jsme se střídaly v malém bazénu,v divoké řece a na tobogánu. Nikdo se neutopil, všechny se vyřádily a po svačině jsme nastoupily na tramvaj, která nás dovezla za kulturou před kino Cinemacity. Na místě jsme hlasovaly: buď česká pohádka nebo americký animák. Oddechla jsem si, že si světlušky vybraly pohádku. Zklamání přišlo po pár minutách vysílání. Ani „hvězdné“ gottovské obsazení pohádce Když draka bolí hlava nepomohlo. Tento názor jsme sdílely snad jen my dospělé, dětem se pohádka prý líbila. Před začátkem kina jsme měly čas, takže popcornový stánek měl nával, některé kornoutky se stihly vysypat na zem ještě před vstupem do sálu. O zážitky tedy nikdo nepřišel. Zpátky jsme jely autobusem z CANu a kolem páté na přeštickém náměstí nás čekali rodiče.

Víkendovka Skautek Do Korna

V pátek 19.10.jsme se sešly na nádraží v Přešticích, kde jsme nasedly do vlaku a odjely směr Beroun, tam jsme přestoupily a dále pokračovaly v cestě. V šest hodin jsme dorazily do malé vesničky Korno, kde jsme se vydaly po lesní cestě k drážnímu domečku, kde jsme spaly. Když jsme dorazily na místo, vybalily jsme si věci a šly jsme se navečeřet. Potom jsme hrály hru Kdo jsem. Poté jsme si šly vyčistit zuby a spát.

Druhý den ráno jsme se protáhly a rozcvičily s Luckou. Pak jsme se nasnídaly a sbalily jsme si věci na celodenní výpravu. Čekala nás asi 16kilometrová výprava. V deset hodin jsme vyrazily na cestu. Po cestě jsme hrály různé hry, např. Mekáč nebo jsme měly jít danou trasu

poslepu a jeden nás navigoval atd., aby nám to utíkalo. Když jsme byly asi tak ve tři čtvrti cesty, tak jsme se naobědvaly a dozvěděly, kam jdeme. Skřítek nám oznámil, že navštívíme lomy: Velkou a Malou Ameriku, Mexiko a Kanadu. Po dlouhé cestě jsme konečně dorazily do cíle. Kochaly jsme se nejen krásnými lomy, ale i údolím. Všechny lomy byly úžasné. Při zpáteční cestě jsme se zastavily u Malé Ameriky, kde jsme se vyhřívaly na sluníčku a hrály hry. Při první hře jsme poznávaly rostliny a zvířata. Potom nás čekala morseovka. Po hodině odpočinku jsme pokračovaly ve zpáteční cestě. Asi 2 km od vesničky Korno byly značené 1,5 km Bubovické vodopády. Ten kdo chtěl, mohl se na ně jít podívat s Pavlem. Bohužel vodopády byly vyschlé, jelikož přes léto bylo sucho, takže jsme žádné vodopády neviděly, ale to nevadilo. Za chvíli jsme byly nazpátek ve vesničce, odkud to bylo do drážního domečku kousek. Když jsme dorazily, následoval odpočinek. Po chvilce odpočinku jsme se rozdělily na Fialky a Milky, protože jedna skupina šla vařit a ta druhá si povídala se Skřítkem o zdravovědě. Potom jsme se vystřídaly. Dále následovala večeře. Ještě jsme si zahrály pár her a šly jsme spát.

Ráno jsme si místo rozcvičky balily věci do krosen. Nasnídaly jsme se a vyrazily na nádraží, kde jsme nastoupily do vlaku a jely zpět domů. Na nádraží na nás už čekali rodiče. Víkendovku jsme si všichni moc užili!!!

Tříkrálová sbírka

V sobotu 5. ledna dopoledne se sešlo v klubovně 16 vlčat a potom 11 světlušek odpoledne. Koledníci měli jasný cíl - obejít přidělenou část obce a naplnit kasičku. Na cestě je doprovodili Čochty, Marek, Kuna, Ťapka, Kapr a Zlatka. Všechny skupiny svojí trasu zvládly v určeném čase a odměnou jim byly sladkosti, které dostaly. Pro Charitu se nám podařilo vybrat 12 295 Kč. Díky všem za dobrý skutek.

Protlak**– časopis střediska Příchovice**

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johny,
redakční rada: Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf,Příchovice 315,Přeštice 33401,volf.jo@gmail.com

vyšlo: 12.2.2019 **neprodejné** **http://prichovice-skaut.cz/**